

SZEMBESÍTÉS

„Akiknek a lelke gyűlölettől habzik” (9. rész)

„Köpök a sírotra – mondogatja magában (Boris Viannal) a fess magyar miniszterelnök, és milyen igaza van!

(...)

Ha szabad kölcsönvennem itt egy patinás formulát, a magyar jobboldal még akkor is magányáról és elhagyatottságáról fog siránkozni, amikor már az utolsó liberálist is fölkötötték az utolsó szociáldemokrata beleire.

(...)

Amíg a honpolgárok ragaszkodnak hozzá, hogy pimasz állat módjára beleszólásuk legyen saját ügyeik intézésébe, meg hogy mást tartsanak szentnek, jónak, mulatságosnak, mint az áfész-dzsentrí és a kisosz-szövosz-burzsóázia, meg hogy ne szeressék az irredeanta lelki pedofiliának azt a hetenkénti orgiáját, amelyet Miska bácsi levelesládája címmel sugároz az állam, addig kormányzati gyanú tárgyát fogja képezni, hogy nemzeti gerincünk netán eltaknyolódott.”

(Tamás Gáspár Miklós: Mit fogunk hallgatni? HVG, 2000. 03. 04.)

„Vagyis minden mocskos fasisztának van anyja, aki természetes módon szereti méhének rothadt gyümölcsét. S a kicsi gombóc kidagad a fazékból, pártvezér vagy katona lesz. Vajon értelmetlen gondolati kísérlet a szeretet után kutatni olyanokban, akiknek lelke gyűlölettől habzik?”

(Bakács Tibor Settenkedő: Mocskos fasiszták és a szerelem, Élet és Irodalom, 2000. 03. 10.)

(...)

„És mit mondana sasváriszilárd? Ezt a nevet nem egy ember, hanem egy fajta megjelölésre használom, amely állatrendszertani értelemben – de csakis így – gerinces, és amelyet homo fidesziensisnek neveznék el, ha nem tartanék attól, hogy ezt nem mindenki érti.

(...)

Persze Elek is egy sasváriszilárd, csak abban különbözik e tipikus példányaitól, hogy azt hiszi, írni is tud, és ezért kissé lassabban működik a többiekénél.

(...)

Csak hogy a demokratikus államok közfelfogása szerint kizárólag az akármiféle terroristák és a szélsőjobboldali személyek és szervezetek nevezhetők szélsőségesnek.”

(Eörsi István: Isépy Tamás irigykedik, Manca, 2000. 03. 09.)

„A piárosok feladata ilyen körülmények között nem egyszerű. El kell hitetniük a közönséggel, hogy mindaz, amit látnak, nem a kormányzás teljes hiánya, nem a semmittevés és pótcselekvések összessége, hanem a lázas tevékenység, ésszerű döntéssorozat, maga a fejlődés és eredményesség. Erre való a média. Ha birtokba veszik a tömegtájékoztató eszközöket, akkor reggeltől estig lehet »kommunikálni« az eredményeket. Arra az esetre pedig, ha a néző (hallgató) ennek sem hisz, lehet ellenséggépet a falra festeni. A kommuniszták akadályozzák a fejlődést. A zsidók összeesküvése rabszolgasorba tapossa a magyart.”

(Nehéz-Posony István: Hiábaváló médiaháború, Magyar Hírlap, 2000. 03. 09.)

„Csak hogy az Íriszt nem emiatt hasaltatták el (hanem leginkább azért, mert az Írisz volt a par excellence zsidó tévé, jelentsen bármit is a zsidó ebben az összefüggésben; őszintébb pillanatában nemigen tagadja senki, hogy ez valós ok, fölösleges hát szemérmeskedni.”

(Bundula István: Bevezetés a Családok Országába, Manca, 2000. 03. 02.)

„A magyar miniszterelnök hetenkénti rádióbeszélése viszont, melyhez hasonlót csak Vladimír Meciar Szlovákiájában lehetett hallani, s ahol a riporter szolgalelkűen alákérdéz annak, amit a miniszterelnök el akar mondani, a demokratikus tájékoztatás valóságos paródija.

(...)

Orbán célja ezzel az akcióval is nyilvánvaló: fenn, a budai Várban trónolni az ország felett, s kifejezésre juttatni a maga több mint miniszterelnöki pozícióját. Aki a több mint kormányváltás programját valószínűsíti meg, annak kijár ez a pozíció.”

(Bauer Tamás: Több mint miniszterelnök, Népszava, 2000. 02. 22.)

KÁLLAY ZSOLT KARIKATÚRÁJA

„Lefelé zárt társadalom, rendpártiság, tekintélyelvűség, elvtelen érdek-összefonódás. Ez jellemzi a kialakuló rendszert.

(...)

Amit azonban most kormányon tesznek, az a késő kádári értékrend és struktúra átvétele a személyek lecserélésével.”

(Bauer Tamás: Az orbáni konszolidáció, Népszabadság, 2000. 03. 02.)

„A szélsőjobboldallal való folyamatos és cinkos összejátszás vagy a kirekesztő nemzetfelfogás megjelenése a háború előtti világot eleveníti fel. Kevésbé látványos, de sokkal meghatározóbb ez a kapcsolat, amely a Fidesz-kiszagda kormányt a 80-as évekhez köti.

(...)

Horthy Miklóst nem szereti a közvélemény, de Kádár Jánost a magyar történelem egyik legpozitívabb személyének tartja. Tudja ezt Orbán Viktor is, ezért országértékelését nyíltan a késői Kádár-korszak nosztalgijára építette.”

(Ónody Tamás: A 80-as évek küszöbén, Népszava, 2000. 02. 14.)

„A fene tudja, miért bíztuk arrogáns, tapasztalatlan kölyökre bonyolult helyzetben lévő hazánk irányítását. Az egész kormányban alig van komoly ember – s aki volna, az merő karrierizmusból majd kezét csókol Frau Waldnernek.

(...)

Az osztrák külügyminisztert azért hozatták Pestre, hogy nyilvánvalóvá váljék: Orbán Viktor füttyöl a magyar nép érdekeire. Ezt nem mondja be a tévé, ezért ma még kevesen tudják. De sajnos meg fogják tudni.”

(Tamás Gáspár Miklós: A nemkívánatos osztrák, Népszava, 2000. 02. 25.)

„A többség azon fohászkodik, hogy a kormány hagyja őt békén. 1999 nyarán a külföld fontosabb szereplői is elvesztették bizodalmukat a kormányban és a Fideszben, miközben a bizalom nőtt Magyarországra.”

(...)

Ákár elsüllyednek, akár megkapaszkodnak, az ország már veszített. Veszített időt, reményt, fiataliságot.

Elvesztette azt a lehetőséget, hogy más politikai szervezet épüljön ki. Sőt az elmúlt év politikai kultúrájának barbarizálódása következtében még arra sincs lehetőség, hogy kibeszéljük egymás közt, hogyan állunk, mit tehetnénk, hogy más, jobb legyen.”

(Lengyel László: Elsüllyedés vagy kilábalás? Népszabadság, 2000. 01. 29.)

„Mit ér a mi szavunk rossz arcszínről? A te orvosaid mindent rendben találnak. Miért lenne igazunk, hogy itt a nagy betegség? Híveid ájult bizalommal tekintenek reád. Lehet, hogy megint csodát csinálsz? Te mondad, hogy előbb eszed meg a halált, mint ő téged.

(...)

Ma még az élet királya vagy. Kinyitják előtted koscid ajtaját, irodád újrabútorozzák, alázatosan jelentenek az életről. Hisznek a legyőzhetetlenségben. Mit számít, hogy vár a névtelenség? Fiatal vagy. A politikai halál után megint új életre kelhetsz.”

(Lengyel László: Jajok szövevénye, Népszabadság, 2000. 01. 21.)

„... ez sosem volt és sosem lesz egyenrangúak vitája. Továbbá, mert az üldözött nem tarthat igényt arra, hogy az üldözöttel azonos erkölcsi alapra helyezze magát. Miféle diskurzus az, amelyben két évezrede csak a vádlónak lehet igaza? A kormánytanácsadó ajánlata a civilizált szavak ellenére ismét ítélőszék lenne, amelyet a honpolgárok egy csoportja működtetne honfitársaik egy másik csoportjának megbélyegzésére.

(...)

Ma Magyarországon az antiszemita általában tagadja, hogy az, ez pedig mindenképp civilizációs előrelépés, hiszen azt jelenti, hogy a tabuvá válás ötven év késéssel ugyan, de nálunk is megkezdődött. Most már az antiszemitának is van veszténivalója. Még mindig előfordul ugyan – 1998 májusa óta ismét gyakrabban –, hogy jól fizető állás, magas pozíció a jutalma...

(...)

A zsidókérdés hazai propagáloinak be kell látniuk, nincs se világi, se isteni felhatalmazásuk a »zsidósággal« kapcsolatos problémák »megvitatására: ha ilyenek valóban vannak, azok egyedül a magukat zsidónak tekintőkre tartoznak.”

(Bruck András: Nincs mit megbeszélni, Népszava, 2000. 02. 03.)

„...az elképzelést Orbán Viktor is támogatja. Az egész Fidesz. Az egész kormány. Mondhatni, többen, akiknek még nincs elég önbizalmuk és tekintélyük, viszont – vagy éppen ezért – szeretik magukat akár műzeumból szerzett szent ereklyékkel körülvenni.”

(R. Székely Julianna: Ereklye kerestetik, Magyar Hírlap, 2000. 01. 21.)

„Én őket nem tartom igazán elhivatott embereknek, inkább tulajdonságok nélküli emberek. Sokféle szerepre képesek: hasonlítanak a volt KISZ-titkárokra, hasonlítanak az amerikai yuppie-kra, el tudják játszani a konzervatív jobboldali fiataalt – de belül nincsen semmi. Nem hiszem, hogy a hatalomvágyon kívül más értékek motiválnák őket.”

(Szalai Erzsébettel beszélgetett Seres László, Élet és Irodalom, 2000. 01. 21.)

„A megfélemlítés légkörét mindennap tapasztalom. Nehéz ezt nyilvánosan bizonyítani, mert természetesen nem adom ki azoknak a rádiósoknak a nevét – éppen megfélemlítettségük miatt –, akiknek az életében jelen van.”

(Interjú Agárdi Péterrel: A megfélemlítés légkörét mindennap tapasztalom, Mozgó Világ, 2000. 03.)

„Az interneten azt írtam, hogy a Fesztiválzenekar mostanra a világ egyik legkiválóbb együttesévé nőtte ki magát, a magyar politikusok viszont kulturális bűnözők, és ez a korrupcióval, rasszizmussal, gyűlölettel és hazugságokkal teli ország nem érdemli meg ezt a zenekart. Állításomat ma is fenntartom, az elmúlt hetek fejleményei is ezt igazolták.”

(Retkes Attila: Fischer Iván nem lép fel Magyarországon, Interjú Fischer Ivánnal, Magyar Hírlap, 2000. 03. 28.)

(FOLYTATÁSA HOLNAPI SZÁMUNKBAN)
Összeállította: Tóth Gy. László

szóvivő
Magyar Polgári Demokraták Társasága